

SEPTEMBER 2024

09/2024 3e kwartaal

PATER SJEF VAN ESCH (13-01-1927 / 14-09-2011):
EEN VOLGELING VAN VINCENT DE PAUL
IN HART EN NIEREN

"Dienst aan de armen moet de hoogste prioriteit hebben
en kan niet worden uitgesteld. [.....]"

De liefde, die alles leidt, staat boven regelgeving:
liefdadigheid heeft de leiding.

Dus laten we alles doen wat die liefdadigheid ons zegt te doen."

Gerrit Frencken

Fortaleza, april 2024,

(Vincent de Paul – in Pierre Coste, X, p. 595)

Ik kan getuigen dat het niet overdreven is te zeggen dat pater Sjef van Esch in zijn apostolische werk met overgave in de voetsporen trad van Vincent de Paul. Zoals Vincent dat had gedaan, eeuwen geleden in Frankrijk, besteedde Sjef alle aandacht aan de twee vormen van armoede waar de mensen in die immense achterlanden van de gemeente Quixeramobim onder leden: hij was aanwezig in de spiritueel-religieuze noden van de mensen, alsook in de noden van het dagelijks leven, waarvoor hij zich onvermoeibaar inzette. Dit werk werd altijd gecombineerd met de andere priesters, zijn confraters van de Congregatie van de Missie, in de parochie van Quixeramobim, die Sint Antonius van Padua als patroonheilige heeft.

**Padre José was aanwezig als het ging over
geestelijk-religieuze behoeften**

In een brief aan vrienden in Nederland schreef Sjef: "*Sinds ik in Brazilië ben aangekomen, voel ik me erg verbonden met zieken en ouderen. Ik bezocht ze altijd en liet ze deelnemen aan*

de Heilige Communie. Ze zijn altijd heel dankbaar en we hebben geleerd om ons medeleven met hen te tonen en ziekten en gebreken met hen te delen!"

Bijna elke dag verliet Sjef het parochiehuys in de vroege namiddag, wanneer de zon nog steeds de achterlanden van de staat Ceará verwarmde. Dan ging hij op pad om zieken te bezoeken in de stad Quixeramobim. Het doel van deze bezoeken was drieledig. 1. Aanwezig zijn in het leven van diegenen die gebukt gingen onder ziektes, naar hen luisteren en woorden van troost en bemoediging achterlaten. De staat en gemeente hadden, in die tijd, weinig aan te bieden inzake

gezondheidszorg, hetgeen nu beter is. 2. De mensen gelegenheid bieden, als ze dat wilden, om te biechten en de Heilige Communie te ontvangen. 3. Als ze dat nodig hadden, materiële noden lenigen door onder andere kleding of voedsel aan te bieden. Ook bezocht hij dagelijks het "Sint-Antonius van Padua Bejaardentehuis" (foto), gebouwd door pater Hermano Mestrom. Een bejaardentehuis voor ouderen die, om welke reden dan ook, niet langer de nodige zorg konden krijgen bij hun families. Deze bejaarden (vaak zieken) worden dagelijks verzorgd door de Zusters van Barmhartigheid van Verona, die deze missie tot op de dag van vandaag voortzetten.

Tijdens zijn bezoeken aan de gemeenschappen binnen de parochie deelde Sjeff het leed van de zieken, terwijl hij hen bezocht met hetzelfde doel mensen de gelegenheid te bieden te biechten en de Heilige Communie te ontvangen. De essentie van deze

bezoeken was ongetwijfeld religieuze bijstand te verlenen. Het geloof van het volk in het Noordoosten van Brazilië heeft zijn specifieke kenmerken, zoals Sjeff zelf in een brief beschreef: *"De belangrijkste kenmerken van het geloof van de mensen zijn een diep en onbeperkt vertrouwen in God, een verering van Onze Lieve Vrouw, evenals een grote waardering voor de 'Zevende Dagmis' om leven en dood van dierbare overledenen te vieren"*. Hij wist, in de ogen en gevoelens van de mensen, dat het diepe en onbegrensde vertrouwen in God tot stand kwam door de aanwezigheid en woorden van de priester. Hierin lag de reden voor zijn toewijding aan dagelijkse bezoeken aan die mensen die, om welke reden dan ook, niet in staat waren deel te nemen aan het leven van de gemeenschap en die het bestaan van God in hun leven zo graag wilden ervaren en beleven.

Hij was aanwezig in de noden van alledag van de mensen

In een brief aan vrienden schreef pater José:

"De belangrijkste problemen in het dagelijks leven van de mensen in Quixeramobim, achterland van de staat Ceará – Brazilië, zijn het gebrek aan werk, fatsoenlijke huisvesting, de grote droogtes, onzeker onderwijs enz. En hij vervolgt, "Dus naar mijn mening zijn de armen in onze tijd de gezinnen die geen inkomen hebben, omdat de vader werkloos, ziek of

overleden is. De armen zijn de velen die gedwongen zijn om te bedelen. Arm zijn de grote gezinnen die worstelen om eten op tafel te krijgen. Armen zijn de zieken en ouderen die volledig afhankelijk zijn van anderen. Al deze arme mensen leren ons dat zij het recht hebben om een fatsoenlijk leven te leiden en dat wij de plicht hebben om onze overvloed te delen en onze interesse in daden om

te zetten. De beste manier om aanwezig te zijn in hun leven is de deur van ons huis voor hen te openen en hen ervan bewust te maken dat ze belangrijk zijn!"

De Vincentiaanse geest om aanwezig te zijn in woorden, gebaren en werk onder de mensen was in hem geboren, vooral onder de allerarmsten, van wie er ontelbare waren in die droge regio in het noordoosten van Brazilië. Zo schreef hij in dezelfde brief aan zijn vrienden in Nederland: *"Als kerk hebben we tussen 1990 en 1993 veel gezinnen aan een eigen huis geholpen. De afgelopen 20 jaar hebben we de armste gezinnen geholpen met een maandelijkse bijdrage om hun last wat te verlichten. Tijdens de periode van vijf opeenvolgende jaren van droogte deelden we dagelijks brood uit aan de mensen die hulp boden. Pade Hermano (Pater Hermano Mestrom C.M., pastoor van Quixeramobim van 1969 tot 1980) opende een winkel om het voedsel te verkopen tegen een zo laag mogelijke prijs. Nu is er een bakkerij geopend in het binnenland, waar verschillende gezinnen werken: elke dag worden er 500 broden gebakken die in de regio worden verkocht. Er zijn veel vrouwengroepen gevormd om zeep en zalf te maken van groenten en met een naaischool erbij verdienen ze de kost. Er wordt een hangmattenfabriek gebouwd die werk zal bieden aan ongeveer 50 mensen."*

Het was alleen mogelijk om zoveel werk te doen met de onvermoeibare hulp van pater José's zus Joanna (foto). Zij organiseerde het werk met meer dan honderd gezinnen in Nederland die een netwerk van hulp vormden door middel van donaties van geld of kleding, schoenen, medicijnen, enz. die naar Quixeramobim werden gestuurd. Joanna bezocht deze gezinnen één keer per jaar en pater José, op vakantie in Nederland, ontmoette ze ook allemaal. Joanna was elf keer in Brazilië om het werk van haar broer ter plekke te begeleiden.

Pater José besteedde veel aandacht aan richtinggevende pastorale begeleiding: vormingswerk

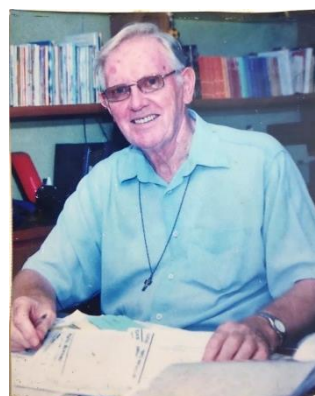
Tussen 1991 en 2002, toen hij pastoor was van de parochie Santo Antônio in Quixeramobim, heeft pater José veel pastoraal-vormend werk verricht met de mensen. Er werden cursussen georganiseerd voor de mensen, vooral voor de gemeenschappen in het uitgestrekte binnenland van de parochie: bijbelcursussen, liturgiecursussen, training in leiderschap binnen de gemeenschap, cursussen voor catechisten, cursussen aangaande de ontwikkeling van gemeenschapsprojecten, studie en analyse van de sociaal-politieke situatie van Brasil, enz..... Het belangrijkste doel van deze cursussen was mensen te stimuleren in processen van bewustwording, zodat ze de overtuiging zouden hebben dat ze zélf verantwoordelijk zijn voor het komen en gaan van hun leven, alsook van het gemeenschapsleven waarvan ze deel uitmaken: zo ontstond er meer zelfstandigheid van de mensen. Dit altijd in harmonie met de grote pastorale lijnen van evangelisatie zoals die op parochieniveau waren ontwikkeld. Adviseurs van buiten de parochiegemeenschap werden ingeschakeld bij dit werk, dat zo belangrijk is voor het leven van de gemeenschappen en de hele parochie. Persoonlijk heb ik meerdere malen een handje mogen helpen.

Tot slot: een eerbetoon in Quixeramobim:

PADRE JOSÉ VAN ESCH

(13-01-1927 a 14-09-2011)

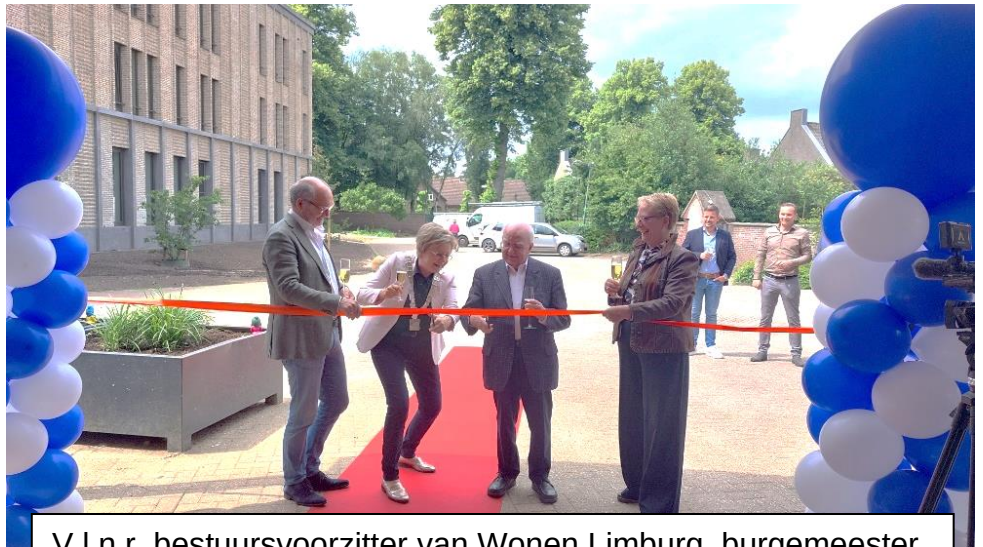
**"Zie hier de priester,
degene die kwam,
degene die voelde,
degene die dienstbaar was!"**

OPENING ZORGCENTRUM VINCENT DEPAUL

Op woensdag 6 juni werd de afronding van de verbouwing van 'gebouw 94' van zorgcentrum Vincent Depaul in Panningen op een feestelijke manier gevierd. Onder toeziend oog van burgemeester Wilma Delissen van de gemeente Peel en Maas, Sylvia Meulenstein, bestuurder zorgcentrum Vincent Depaul, Ger Peeters, bestuursvoorzitter Wonen Limburg en genodigden, bewoners en medewerkers, knipte één van de Lazaristen, Leo Moues een lintje door dat de officiële opening symboliseerde. Eind 2022 kocht Wonen Limburg een deel van het vastgoed van de Congregatie der Missie (de Lazaristen). Het eigendom van de zorggebouwen die worden gehuurd door zorgcentrum Vincent Depaul ging over naar Wonen Limburg. Een van de gebouwen uit 1994 was nodig aan verbetering toe. De renovatie van dit gebouw is intussen achter de rug. In het hele zorgcentrum zijn nu in totaal 66 intramurale zorgplaatsen aanwezig, verdeeld over de in 2022 opgeleverde nieuwbouw (36 zorgplaatsen) en 30 zorgplaatsen in het zojuist gerenoveerde gebouw.

Grootschalige renovatie van het gebouw uit 1994. Het gebouw uit 1994 is op grootschalige wijze gerenoveerd en voldoet aan energielabel A. Zo werden onder andere de gevels voorzien van nieuwe kozijnen (op de zuidgevel met screens), de dakbedekking werd vernieuwd en er werden zonnepanelen geplaatst. De entree heeft nu een meer open karakter en de kamers zijn weer helemaal fris en modern.

V.l.n.r. bestuursvoorzitter van Wonen Limburg, burgemeester Wilma Delissen, Leo Mouës (lazarist) Sylvia Meulenstein

BERICHT VAN RAFAEL ISHARIANTO VANUIT INDONESIA (juni 2024)

Hiermee wil ik graag met jullie informatie delen over wat in Malang is gebeurd. Toen ik op afgelopen Woensdag (12 juni) in Malang aankwam, was mijn schoonzus, Deyssy, reeds overleden, nl. op maandag 10 juni, op 52-jarige leeftijd. Daarna waren er enkele herdenkingsdiensten en 'n eucharistieviering ter gelegenheid van haar afscheid. Het afscheid werd op Donderdag 13 juni in de kapel naast ons geboortehuis gehouden. In de Requiem ging ik voor, samen met confraters Rudy en Laurentius.

Ik ben in Malang gebleven om mijn jongere broer te ondersteunen. Er volgden nog herdenkingsdiensten waarin kennissen, buur-mensen, confraters, parochianen samen kwamen. Ik deel met jullie enkele foto's die gemaakt werden tijdens dit droevige moment van verlies.

Wij wensen Rafael en zijn familie veel sterkte met het verlies van schoonzus Deyssy. Moge zij rusten in vrede.

KENNISMAKING MET ROBY ERLIANTO

Roby woonde vanaf 24 april voor drie maanden in het Missiehuis.

Mijn naam is Paulus Roby Erlianto. Ik ben 40 jaar oud en Pastor Lazarist uit Indonesië. Ik zal na mijn verblijf in Panningen dienen in Suriname. Ik ga naar het bisdom van Paramaribo. De afgelopen 3 maanden heb ik een taalcursus Nederlands gevolgd bij Susanne Lenaers, mijn lerares.

Ik ben dankbaar dat ik midden in de gemeenschap van het Missiehuis mag wonen. Samen met alle Pastor Lazaristen uit Nederland. Pastor Rafael, Pastor Andreas, Pastor Dominic, en alle medewerkers. Het gevoel van een zorgzame en liefdevolle gemeenschap, maakte mij enthousiast voor de drie maanden durende taalcursus Nederlands. Bid alstublieft allemaal dat ik een goede en trouwe zending mag worden.

Roby heeft inmiddels afscheid genomen van ons en is naar Suriname vertrokken, waar hij werkzaam zal zijn in het bisdom Paramaribo. Wij wensen hem heel veel succes op deze missie.

KENNISMAKING MET ANDREAS

Mijn naam is Andreas Medi Wijaya. Ik kom uit Indonesië, 48 jaar oud en 19 jaar als Vincentiaanse priester werkzaam.

Gedurende deze 19 jaar, heb ik na mijn priesterwijding (8 september 2005) 5 jaar in Zuid-Borneo – Indonesië gewerkt om migranten te dienen als assistent van de pastoor.

Vervolgens begon ik in oktober 2010 mijn werk als missionaris in de bisdommen Daru-Kiunga, Papoea-Nieuw-Guinea. Zes jaar was ik werkzaam bij de inheemse bevolking van Papoea-Nieuw-Guinea.

Ik zette mijn werkzaamheden als Vincentiaanse priester voort om de inheemse bevolking die in de Amazone-jungle van Bolivia leeft, acht jaar lang te dienen.

Vervolgens kreeg ik een benoeming voor Nederland waar ik op 27 juni 2024 arriveerde om te werken als Vincentiaanse priester.

Nu leef ik in een heel andere situatie, zeker vergeleken met de situatie waarin ik voorheen woonde en werkte. Ik heb nog steeds dezelfde wilskracht en hetzelfde enthousiasme als de missionarissen. De Nederlandse confraters heb ik in mijn hart gesloten. Omdat zij destijds hun leven hebben gegeven om het Indonesische volk te dienen. Daarom ben ik hen zeer dankbaar en ben ik blij om hier te zijn. Net zoals de Nederlandse confraters ook altijd blij waren in hun missie om ons, de Indonesiërs, te dienen.

KENNISMAKING MET SAVIO DOMINIC

Ik ben Dominic Savio Nguyen Hoang Van Phong. Ik ben geboren in 1984. Als kind wilde ik missionaris worden. Daarom werd ik, nadat ik de middelbare school had afgerond, in 2003 lid van de Congregatie van de Missie.

Ik heb vier jaar aan de universiteit gestudeerd en tien jaar in de Missionarissencongregatie:

- Academisch jaar Wijsbegeerte: 2008 – 2012
- Ingeschreven in het noviciaat: 15/08/2012
- Bon Propos (uitgesproken als tijdelijk): 15/08/2013
- Academisch jaar Theologie: 2013 – 2017
- Eeuwige geloften: 21/07/2018
- Priesterwijding: 20/05/2019 in de Thánh Tâm-kerk (provinciehuis).

Nadat ik tot priester was gewijd, kreeg ik de taak om de etnische minderheden in Kontum te dienen. De mensen hier zijn vooral afhankelijk van het weer en traditionele landbouwgewassen, bijvoorbeeld: rijst en cassave... Daarom zijn hun economische omstandigheden erg moeilijk. Deze regio is echt een waardige plek waar ik van houd en die ik dien. Ze missen veel dingen, maar eerlijkheid en liefde ontbreken nooit. In afgelegen gebieden zijn er veel dingen waar ik me druk over kan maken, waar ik van kan leren en mijn missie kan uitvoeren. Nu ik hier leef en de mensen dien, voel ik me gemotiveerd en zie ik duidelijk op welke manier ik ben uitgekozen. En dat zal ik blijven doen.

4 JULI AFSCHIED DIRECTEUR SYLVIA MEULENSTEEN

Na exact acht jaar heeft Sylvia Meulenstein, directeur-bestuurder van Zorgcentrum Vincent Depaul, op donderdag 4 juli afscheid genomen. Zij mag gaan genieten van haar welverdiend pensioen.

Van de Lazaristen kreeg ze een passend cadeau: een fotoboek getiteld 'De boel goed achterlaten'. In dit fotoboek is het hele proces van de nieuwbouw te zien, een belangrijk project voor de toekomst van het zorgcentrum. Van de medewerkers van het Missiehuis

kreeg ze als cadeau een appel-boompje. We weten namelijk dat Sylvia graag tuiniert.

De vraag is wel of ze daar ook veel tijd voor gaat krijgen, want het schijnt dat ze als vrijwilliger alweer wat klussen gaat oppakken. Ze heeft het boompje geplant in de tuin van het Missiehuis/Vincent Depaul. We wensen haar een hele fijne en vruchtbare tijd toe.

ZUSTERS VAN JULIE POSTEL OP BEZOEK IN HET MISSIEHUIS

Op 10 juli zijn de zusters van Julie Postel op bezoek geweest in ons missiehuis. Ze hebben bij ons gegeten en hebben vervolgens een rondleiding gekregen door het Missiehuis, Vincent Depaul zorgcentrum en de kerk van Panningen.

Op 11 juli is Rafael samen met Andreas, Savio en Roby op tegenbezoek geweest bij de zusters Julie Postel in Boxmeer.

V.l.n.r. Rafael, Andreas, Savio, Roby

Rafael met Zr. Huberta, die jarenlang bij de Lazaristen op de Ubbergseweg in Nijmegen heeft gewerkt.

BARBECUE IN FOLLEVILLE

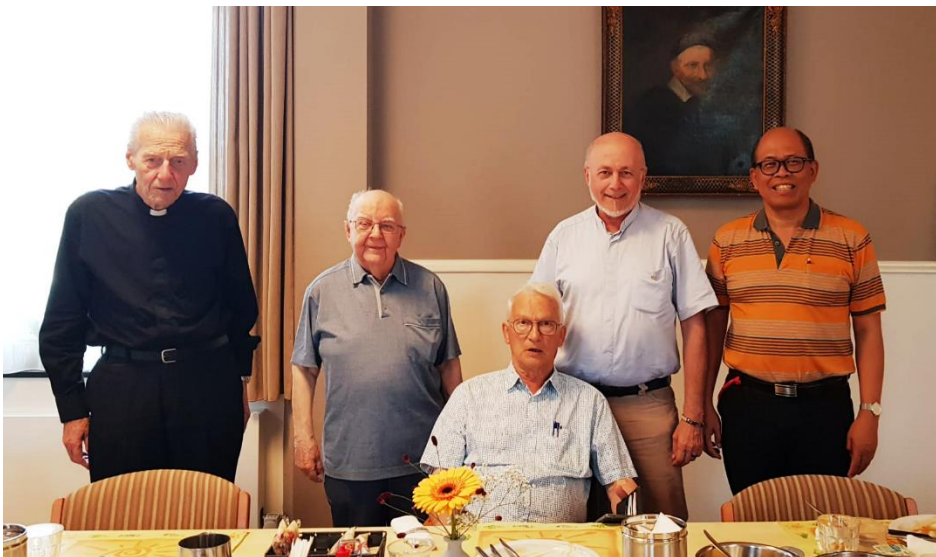
19 juli heeft Rafael de confraters, personeel en vrijwilligers getrakteerd op een barbecue in het buitenverblijf Folleville. Met ruim 40 mensen hebben we genoten van elkaars gezelschap, het eten en het mooie weer. Het was maar liefst 30 graden. Na de barbecue was er als verkoeling 'n lekker ijsje. Dankzij de barbecue konden we ook onze nieuwe confraters Andreas en Savio beter leren kennen. Savio heeft zelfs voor ons gitaar gespeeld en een lied gezongen over zijn dankbaarheid dat hij bij ons mag wonen.

VERSLAG VAN BERNARD MASSARINI VAN ZIJN BEZOEK AAN HET MISSIEHUIS VAN 5-12 AUGUSTUS

Bernard Massarini, CM verbleef tot en met 12 augustus in Panningen. Hij werkte aan vertaalwerk over de geschiedenis van het missiehuis en wilde het huis graag bezoeken. 8 Augustus heeft hij Leiden bezocht en 9 augustus is hij in Maastricht geweest.

Twee jaar geleden vroeg mijn provinciaal mij, als vertaler in de Congregatie, om het laatste verhaal van de Congregatie van de revolutie tot onze tijd, geschreven door pater Rybolt, in het Frans te vertalen. Ik accepteerde het, zonder te weten dat het 3500 bladzijden zouden worden. Maar ik ben eraan begonnen en heb er enorm van genoten om mijn kennis van onze geschiedenis te vergroten. Ik wil één ding met jullie delen dat we allemaal zouden moeten weten. Over de hele wereld kent iedereen de Christus van Corcovado in Brazilië. Maar niemand weet dat het een project was van een Franse confrater: Pierre-Marie Boss. Tijdens mijn vertaling leerde ik het verhaal van onze Nederlandse provincie kennen en ontdekte ik dat van 1903 tot 1950 ongeveer 500 confraters missionaris waren over de hele wereld: o.a. in Brazilië, Ethiopië, China, Indonesië en de Seychellen. Daarom koos ik ervoor om jullie, mijn confraters in Panningen, te bezoeken. Tijdens mijn verblijf heb ik Leiden, Maastricht, Nijmegen en Amsterdam kunnen bezoeken. Zoveel gelegenheden om het verhaal van jullie land, dat van de zestiende tot de achttiende eeuw zo belangrijk was, te ontdekken.

V.l.n.r. Theo van Ruijven, Leo Mouës, Harrie Jaspers, Bernard Massarini en Rafael Isharianto

In Leiden bezocht ik alleen de 3D experience van het Rembrandt museum, het kasteel en verschillende monumenten van de stad. Daarna wilde ik de stad van het Europese verdrag ontdekken. Een oude plek met een museum dat het verhaal van de stad vertelt sinds het Romeinse Rijk. Ik ontdekte het door het belang van de keramiekhandel in de 18e eeuw. Het tweede bezoek was aan Maastricht, dat ik ontdekte als een oude Romeinse kolonie. Ik zag de ontwikkeling van de stad in de achttiende eeuw met de ontwikkeling van de handel in keramiek, en bezocht de oude Dominicanenkerk die tegenwoordig een grote bibliotheek is. Het is een aangename stad, maar vol met toeristen. Ik kon onze mythische held d'Artagnan zien. Ik genoot van de kleine straatjes van de stad en bracht tijd door in het illusiemuseum. Aan het einde van het museum zag ik het verhaal van het verdrag dat ons hedendaagse Europa heeft gesticht.

Daarna ging ik naar Nijmegen om de unieke kerk in Europa te zien die gewijd is aan de geboorte van de Maagd Maria, daarna genoot ik van mijn lunch aan een rivieroever en zag ik de eerste katholieke kerk die na de oorlog tussen protestanten en katholieken werd gebruikt als kerk voor verschillende sektes.

Tot slot was het tijd om van Amsterdam te genieten met een boottocht, waarbij ik de Begijnhof, het Rembrandt Museum en het Van Gogh Museum kon bekijken. In het Rembrandt Museum ontdekte ik hoe hij zijn zwarte burens schilderde, zeker slaven in rijke huizen in zijn buurt. Je kon het economische belang van de stad in de 17e eeuw zien en hoe de bevolking groeide en zo de grote stad Amsterdam creëerde. In het van Gogh museum ontdekte ik zijn voorstelling van de wederopstanding van Lazarus, de bloeiende les amandiers en de beroemde zonnebloem.

Ik werd getroffen door het kunstwerk op de muur van ons huis in Panningen die het prachtige verhaal van de missie vertelde, maar ook het verhaal van kerken, sommige omgevormd tot bibliotheken of andere tot bars en sommige bedacht voor interreligieuze culten.

Ik wil je groeten voor je gastvrijheid en je zachtmoedigheid, uw gulheid en de disponibiliteit van ieder van ons. Pater Leo en ik konden communiceren in het Spaans. En zo kreeg ik het advies van pater Leo (die enkele jaren na mij in Bolivia was), hij gaf me een tip die ik vaak hoor in Frankrijk : “Dank u dat u langzaam en duidelijk spreekt” : een zeer goede raad voor een missionaris die zijn missie wil voortzetten en goed begrepen wil worden.

Allen hartelijk dank voor uw vriendelijke gastvrijheid.

HERDENKINGSDIENST VAN BRAM HEIJBOER (1934-2024).

10 augustus 2024, Kapel van het Missiehuis Sint Joseph, Panningen

Schriftlezingen: Handelingen der apostelen, 28;1-14; psalm 23; Lukas 4:18 en 9:1-6

Celebranten: Rafael Isharianto, overste; en zijn klasgenoten Lazaristen: Leo Mouës, Theo van Ruijven en Frans Bomers

De overledene is weer “thuis”, zo lees je vaak in een rouwadvertentie.

Zo heeft Bram zijn terugkeer in het Missiehuis hier in Panningen altijd ook ervaren als een weer blij “thuiskomen”. Als je hem vroeg wat dat warme thuisgevoel dan wel was, zei hij: “Thuis bij de confraters en “thuis” in de kapel, waar nog iedere dag de Eucharistie wordt gevierd, de

gezamenlijke dankzegging aan God en met woorden van Jezus Zelf uit het evangelie! Dit mis ik in Indonesië al jarenlang iedere dag”.

Bram is vandaag weer opnieuw thuis gekomen in ons midden, maar anders. Daar vóór het altaar staat de urn met zijn as; daarnaast ligt het kruis van zijn geloften (1959): *armoede, zuiverheid en gehoorzaamheid*; en hier naast het altaar de kelk met pateen, die hij zestig jaar geleden bij zijn priesterwijding hier in deze kapel van zijn ouders, broers en zussen heeft gekregen. Met die kelk van Bram zelf gaan we nu Eucharistie vieren en bidden, dat Bram evenals Jezus de Heer mag opstaan uit de dood en voorgoed thuis zal komen bij God. Dat het eeuwig Licht van Pasen over hem moge opgaan.

Overweging Bram Heijboer

Door Frans Bomers

Op 7 mei kwam in Banda Aceh, Sumatra, na bijna 90 jaar een einde aan het leven van een heel bijzonder mens, Bram Heijboer, priester, missionaris, echtgenoot, vader, opa. Zijn leven en werken mogen we vooral zien tegen de achtergrond van het evangelie van **Jezus** met de opdracht om overal in de wereld aan de armen de Blijde Boodschap te verkondigen. Bram liet zich daarbij bijzonder inspireren door de persoon, het diepe geloof en de werken van de bevlogen apostel Paulus. De grote Franse priester Vincent Depaul was zijn geestelijke vader, zijn voorbeeld en “**rolmodel**”. Evenals Paulus en Vincentius was Bram een “**bekeerling**”. En die zijn doorgaans zeer gedreven en gaan door het vuur.

Vraag is, waar ligt precies het grote punt van overeenkomst? → bij het woord “**Armoede**”. Bram heeft vroeger als oudste thuis van elf kinderen in Zeeland, later Zuid Limburg en Frankrijk vaak pijnlijk ervaren wat armoede is. Dat is mensonterend! Des te meer bewondering had hij voor zijn hardwerkende ouders, vooral zijn moeder, die toch weer iedere dag heel liefdevol en zorgzaam voor lekker warm eten op tafel zorgde. Niemand kwam tekort! (psalm 23) Armoede is groot onrecht, dat mag niet. En zo begon toen al in de gedachten van de jonge seminarist Bram Heijboer op het kleinseminarie van de paters Lazaristen in Wernhoutsburg de roeping, om zijn hele leven later te wijden aan zijn grote **ideaal**, nl de zorg voor de armen.

Missionaris zijn betekent in een of andere vorm altijd armoede-bestrijding, materieel-fysiek dan wel geestelijk. Aan armen het evangelie verkondigen, - dat is altijd de grote drijfveer, de rode draad in zijn leven gebleven. Daar werd alles op afgestemd, of nog sterker uitgedrukt: aan die zorg voor de armen moest alles “ondergeschikt” gemaakt worden, ook zijn eigen leven. Wie zulke keuzes maakt betaalt daar vaak vroeg of laat wel een prijs voor. Die moet offers brengen. Evenals Paulus liep Bram soms **zware averij** op met ingrijpende gevolgen, denk aan → de confrontatie met zijn bisschop in Ethiopië, zoals de aanvaringen van Paulus indertijd met Petrus in Rome en anderen, maar ook de confrontatie met zijn geloften van gehoorzaamheid en zuiverheid... dat betekende breken met de Congregatie van de Lazaristen, en blokkade in de uitoefening van zijn priesterschap... en later ook verwijdering binnen zijn huwelijk en gezin. Of dat alles misschien ook het gevolg is van zijn keuze voor de armen weet ik niet. En daar ga ik ook niet over. Wel is zeker wat Paulus ooit schreef over zijn missiewerk, dat er soms pijnlijke dingen gebeuren, die je eigenlijk helemaal niet wilt, maar die je wel diep in je hart raken. Paulus spreekt van “een doorn”, diep in zijn vlees, die hem het werken bijna onmogelijk maakt.” Begin zeventiger jaren van de vorige eeuw begon het werk van Bram voor de armen bij de arme boeren in de grote Angar Gutin-vallei in Ethiopië, later de armen in Opper-Volta, en de meeste jaren tot aan zijn dood de armen in Bandah Aceh, Sumatra.

Die onstuitbare gedrevenheid van Bram kwam voort uit zijn grote compassie met de noodlijdende mens en zijn nobele gevoel voor rechtvaardigheid. **Climax** werd de onvermoeibare zorg van Bram voor de honderdduizenden slachtoffers van de rampzalige **Tsunami** op Tweede Kerstdag in 2004. Met behulp van de lokale Stichting Mamamia, waar Bram de leiding van nam of had – Bram was meestal zelf de architect als wel de uitvoerder en aanstuurder van alle armoede-projecten

Bram was een man met **grote visies**; ook ten aanzien van de armoedebestrijding. Hij dacht alleen in **macro-formaat**. Als leraar op het kleinseminarie in Ethiopië voelde hij zich “gekooïd”. In zo’n klein klasje met seminaristen kon hij zijn brede missievleugels niet uitslaan naar de armen. Dat grootse denken gold wellicht ook voor zijn lidmaatschap van De Kleine Compagnie (congregatie van de lazaristen). Bram was een Doe-het-zelver, bedacht en deed alles op zijn eigen manier, zoals de bekende zanger Frank Sinatra ooit zong: *I dit it all my way!* Bram maakte ontegenlijk lange dagen en korte nachten. In crisistijd moet je doorpakken en geen zelfmedelijden hebben. Bram spaarde zichzelf nooit, want de armen gingen altijd voor.

Een half jaar geleden hebben wij, zijn klasgenoten, Leo, Theo en ik, (*Frans Bomers*), Bram uitgenodigd om naar Panningen te komen en hier op negentien maart in het Missiehuis samen met de Gemeente ons zestigjarig Priesterjubiläum te vieren. Een paar dagen na het feest vertelde hij mij in een emotioneel gesprek hier dit over:

*“Frans, de viering van ons priesterjubiläum heeft al mijn verwachtingen overtroffen! Echt een hoogtepunt aan het einde van mijn lange leven. Ik ben God en de Lazaristen meer dan dankbaar. Mijn gezondheid laat het afweten, maar ik vertrouw in alles op de Voorzienigheid van de “grote Baas”! Dat heb ik altijd gedaan. Ik voel mij nu echt bevestigd, dat ik heel mijn leven “trouw” ben gebleven aan het **grote ideaal** en beloften vanaf mijn jeugd, nl: → aan armen het blijde evangelie te zullen brengen!”*

Daar voegde hij – weliswaar ongevraagd- aan toe, dat ik best wel mocht weten, dat hij van zijn geloftekruis op zijn werktafel, van de kelk met pateen bij zijn priesterwijding ontvangen.., en van de trouwring van zijn huwelijk nooit, maar dan ook nóóit afstand had genomen. Die had hij altijd als iets zeer kostbaars dicht bij zich gehouden en gekoesterd.

Ik zag hoe broos Bram daar half onderuit hangend in zijn fauteuil zat, met die eeuwige pijp half uit de mond hangend – hij kon niet eens meer de knopen van zijn blouse dicht maken. Zo ziek was hij! Het kon niet lang meer duren. Ik herinnerde daarom Bram aan Paulus, hoe deze op zijn oude dag en zeer verzwakt in een brief aan zijn leerling Timoteus in een openhartige ontboezeming schreef: *“Timo, ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop tot het einde goed volbracht en.. ik heb het geloof behouden. Nu wacht mij de erekrans van de gerechtigheid, die de Heer, de rechtvaardige rechter, aan mij zal geven op de grote dag”.* (2 Tim. 4,7 en 8) Bram voelde zich direct persoonlijk aangesproken, schoot overeind in de stoel.. en met vuur in zijn ogen zei hij: *“Dat zijn precies ook mijn gevoelens, Frans”.*

Daar zat Bram, doodziek en gevangen in zijn eeuwige gedrevenheid, maar evenals Paulus met een gevoel van grote dankbaarheid en tevredenheid, een gelukzalig gevoel! Ja zeker, zijn roeping voor de armen was vaak een zware, bovenmenselijke strijd en spanning geweest. Ook over zijn persoonlijk leven was meer dan eens een “tsunami” heen gegaan.

Zijn geloftenkruis was soms zwaarder dan gedacht. In zijn bewonderenswaardige mildheid had hij tegenover niemand een rancune. Iedereen had hij vergeven met wie hij ooit in aanvaring was gekomen. *“Misschien hadden zij toen wel meer gelijk gehad dan ikzelf”*, zo bekende hij eerlijk. Nu verkeerde hij evenals de winnaars bij de Olympische Spelen “uitgeput maar gelukkig”, in het merkwaardige en blij oogenblik tussen de beëindiging van de wedloop, de strijd voor de armen en de prijsuitreiking door de Grote Baas, het goud van de hemel: *“Zalig de barmhartigen, de rechtvaardigen, de vredestichters, want aan hen behoort het Rijk der hemelen”*. Zo haalde ik Jezus’ woorden aan. Bram knikte emotioneel. Hij voelde zich “gerechtvaardigd”.

Slot: We zijn samen met zeer veel naamloze armen ergens in de wereld Bram dankbaar. Hij was een groot “weldoener” en bovendien een sympathiek mens, heel authentiek, van niemand een kopie.

Onze bede, dat hij nu met zijn ouders en alle overleden dierbaren en armen geborgen mag zijn in de rust en de vrede, die alleen de Grote Baas hen geven kan. Dat gunnen we Bram van harte.

ONDERSCHEIDING LINDA VAN AKEN

Op 4 september jl. reikte burgemeester Bruls van Nijmegen tijdens een feestelijke bijeenkomst in Vincentiushuis Nijmegen de zilveren Waalbrugspeld uit aan Linda van Aken, voorzitter van Vincentius Nijmegen. De Waalbrugspeld is een onderscheiding voor mensen die zich minimaal 10 jaar op bijzondere wijze hebben ingezet voor de Nijmeegse samenleving.

Voor deze bijeenkomst was ook Vincent de Paul Center Nederland uitgenodigd. Marieke van de Ven, secretaris, hield onderstaand speechje.

Samen met voorzitter Tjeu van Knippenberg ben ik hier namens Vincent de Paul Center Nederland om deze feestelijke gebeurtenis mee te maken. Voor degenen die ons niet kennen: als organisatie zijn wij zagezegd een broertje of zusje van Vincentius Nijmegen. Allebei maken wij deel uit van een grote internationale familie, van wereldwijd meer dan 150 verschillende organisaties en met – zo schat men momenteel – ruim 4 miljoen leden.

Linda hebben we zo’n 10 jaar geleden leren kennen. Als enthousiaste nieuweling kwam zij bij Vincentius Nijmegen. Van een ietwat stille organisatie maakte Linda al snel een levendig centrum. En tot op de dag van vandaag groeit het allemaal nog steeds. Nieuwe locaties, verrassende activiteiten, een groeiend netwerk.

Linda heeft veel talenten die haar uitermate geschikt maken voor het sociale en geëngageerde werk van Vincentius Nijmegen. Eén talent van Linda wil ik speciaal noemen: haar sociale talent. Linda heeft het vermogen om door mensen te worden geraakt en tegelijkertijd weet zij koers te houden. Dat is een bijzondere combi. Ze weet mensen te verbinden en voor de zaak te enthousiasmeren. Samen met Frits, met Veroschka en met de vele andere vrijwilligers weet zij van Vincentius Nijmegen een vitale en gastvrije plek te maken waar ieder mens telt. Team Vincentius is het goud van Vincentius Nijmegen.

Ter illustratie. Het begon destijds in De Voorstenkamp. Linda had daar 2 garageboxen in een flatgebouw. Als het weer goed was, werden buiten op het parkeerterrein tussen de auto’s wat stoelen en een tafeltje neergezet. Er kwamen mensen uit de buurt, er was koffie en er was gezelligheid. Iedereen was welkom, iedereen telde mee. Toen wij in 2016 contact kregen met de internationale Vincentiaanse familie, kreeg ik een mailtje van Joe Agostino, de internationaal coördinator van die club, of hij ’n keertje langs kon komen.

Tuurlijk kon dat. Natuurlijk wilden we ook dat hij Linda en haar team zou ontmoeten. Zo gezegd, zo gedaan. Dat was op 19 oktober 2016. Daarna hebben we met gasten nog vaker Vincentius Nijmegen bezocht maar het bezoek van Joe spande toch wel de kroon. Van dat bezoek heb ik nog een kiekje. Linda staat er op, Joe natuurlijk, zelfs Harrie nog op de achtergrond. Van dat kiekje heb ik een klein aandenken voor vandaag gemaakt.

Tot slot. Dit is een bijzondere dag. Want op deze dag wordt jullie werk in het zonnetje gezet. En ik wil jullie bedanken. Bedanken voor jullie fantastische werk. Bedanken ook namens al die ouderen, volwassenen en kinderen voor wie jullie het verschil hebben gemaakt en nog steeds maken. Heel veel dank en heel veel succes in de toekomst.

SOEP FOLLEVILLE

Vorig jaar zomer hebben de Lazaristen en allen die zich betrokken voelen bij het werk van de Lazaristen (medewerkers, vrijwilligers, Lines of Action) uitvoerig gesproken over de toekomst van het Huis en de Vincentiaanse Beweging. Er kwam een mooi en gedragen strategisch plan uit. Eén van de speerpunten in dat plan is 'gastvrijheid'. De Lazaristen beschikken over een prachtige kapel, een heerlijke tuin midden in Panningen en een groot gebouw. Hoe kunnen we al dat moois meer openstellen voor de omgeving?

Inmiddels zijn er vier kamers beschikbaar gesteld voor mensen 'die tussen de wal en het schip dreigen te vallen'. Het gaat dan om mensen die eigenlijk niet meer thuis kunnen wonen, maar die niet ziek genoeg zijn voor opname in het verpleeghuis. De Lazaristen stellen zich gastvrij op voor die groep en bieden vier kamers aan. De mensen die hier komen wonen krijgen 'verpleeghuiszorg thuis' vanuit Vincent Depaul.

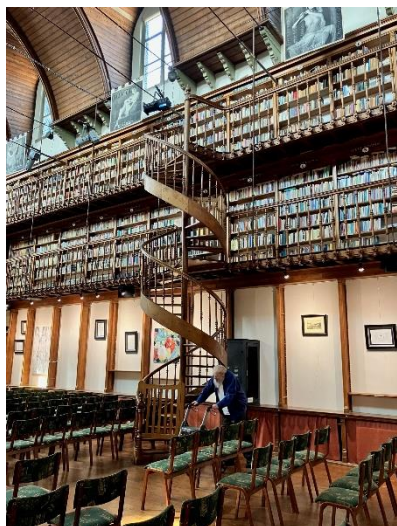
Daarnaast gaat een groepje vrijwilligers iedere donderdag tussen 10.00 en 14.00 uur soep bereiden en aanbieden aan mensen die er even uit willen. Eenzaamheid wordt in onze geïndividualiseerde samenleving een steeds groter probleem. Via dit 'soepproject' kunnen de Lazaristen een bijdrage leveren aan meer verbinding.

De allereerste keer dat de soep op tafel staat is donderdag 10 oktober. Locatie: het authentieke tuinhuis Folleville, in de tuin, bereikbaar via de poort.

LAZARISTEN BEZOEKEN WITTEM

Op donderdag 12 september zijn de Lazaristen op bezoek geweest naar pelgrimsoord Wittem. In dat Zuid-Limburgse dorp staat een groot kloostercomplex, met daaraan verbonden een Mariakapel, een Gerarduskapel en een barokke kerk. De heenweg verliep via een toeristische route. Eenmaal aangekomen werd eerst een lunch genoten. Daarna stond een rondleiding op het programma. De gids deed uitstekend werk, iedereen hing aan zijn lippen. De geschiedenis van de kloosterlingen, de Redemptoristen, werd in woord en beeld gepresenteerd. Wat vooral indruk maakte was een bezoek aan de gigantische bibliotheek.

In de Gerarduskapel en de Mariakapel bleek dat dit klooster nog steeds volop pelgrims trekt.

OVERLEDENEN

27-04-2024 Antoinette Konings - zus van onze confrater Nol Konings
 15-06-2024 Dhr. Kuijpers – Bewoonster Zorgcentrum Vincent Depaul
 10-06-2024 Monika Mathilda Deyssy Estrelitha Naray - schoonzus Rafael Ishariato
 16-06-2024 Mw. Van Beers – Bewoonster Zorgcentrum Vincent Depaul
 23-06-2024 Mw. Van Bommel – Jacobs – Bewoonster Zorgcentrum Vincent Depaul
 19-07-2024 Mw. Lennaerts-Mooren – Bewoner Zorgcentrum Vincent Depaul
 26-07-2024 Dhr. Lemmen – Bewoner Zorgcentrum Vincent Depaul
 28-07-2024 Dhr. van Kampen – Bewoner Zorgcentrum Vincent Depaul
 04-08-2024 Mw. Bos-van Rens – Bewoonster Zorgcentrum Vincent Depaul
 11-09-2024 Mw. Peeters – Scheres - Bewoonster Zorgcentrum Vincent Depaul

OVERLEDENEN VAN DE CONGREGATIE DER MISSIE WERELDWIJD

25/05/2024	ARBOLEDA VALENCIA Eduardo	Sac	95	78	COL
06/06/2024	HLOND Waclaw	Sac	94	72	NAN
14/06/2024	GARCÍA ISAZA José Samuel	Sac	84	66	COL
23/06/2024	LEVESQUE Joseph L.	Sac	85	65	ORL
24/06/2024	ESTRADE Jean-Marie	Sac	92	72	FRA
24/06/2024	SANZ GONZÁLEZ Valentín	Sac	73	48	CGN (CUB)
28/06/2024	FUNKE José	Sac	93	72	COS
05/07/2024	MROWKA Chester	Sac	97	73	NAN
06/07/2024	PONSARD Bertrand	Sac	64	38	FRA
12/07/2024	HENEL Alojzy	Sac	90	71	POL
14/07/2024	USÓN CASADO Pablo	Sac	92	76	COL
16/07/2024	KIEKEN Noël	Sac	77	57	FRA
31/07/2024	AGUIRRE ROJAS Ronald Arturo	Sac	53	28	PER
06/08/2024	RAHMAT Eligius	Sac	81	54	IDS
10/08/2024	PEREDA VALDERRAMA Ángel	Sac	82	64	SVP
15/08/2024	GIRALDO MONTES Leonidas	Sac	69	47	COL
19/08/2024	INTISO Michele	Sac	94	67	ITA
24/08/2024	TARDÓN HERRANZ Rufino	Sac	89	73	SVP
30/08/2024	APPENDINO Pietro	Sac	83	66	ITA
30/08/2024	VEGA HERRERA José	Sac	87	71	CAE

PRIESTERWIJDINGEN VAN DE CONGREGATIE DER MISSIE WERELDWIJD

PIÑERO PÉREZ Douglas Daniel	Sac	COL	08/06/2024
QUINTERO RIVERO Luis Enrique	Sac	COL	15/06/2024
BAYIHA Joseph Emmanuel	Sac	CAM	29/06/2024
ENONSOUME ETOUKE Brice	Sac	CAM	29/06/2024
NNA Jesus Marie	Sac	CAM	29/06/2024
CHAVES DEJOY Mario Fernando	Sac	COL	06/07/2024
BUSTAMANTE CAICEDO Juan Sebastián	Sac	COL	06/07/2024
SARRAZOLA GARCÍA Yeison Estiven	Sac	COL	06/07/2024
TRIVIÑO FORERO Diego Andrés	Sac	COL	06/07/2024
NZABANITA Epimaque	Sac	COL	13/07/2024
BAGGA Boris Igor Bienheureux	Sac	CAM	14/07/2024
NYIRIRI Essau Edward	Sac	INM	25/07/2024
ANDRIAMISSETRA Tojoniaina Léon	Sac	MAD	04/08/2024
KATYENTYE Leonard Lugandya	Sac	INM	08/08/2024
MWANGOGO Yohana Moses	Sac	INM	08/08/2024
ANTSONIAVONDRINDRA Goutran Jeannot	Sac	MAD	15/08/2024
AMANUEL Paulos Andu	Sac	SJJ	25/08/2024
LE HUY Andrew Cuong	Sac	VTN	27/08/2024
LE TUAN PHUOC Louis Tam	Sac	VTN	27/08/2024
NGUYEN HONG Joseph Tam	Sac	VTN	27/08/2024
NGUYEN SON Peter Luan	Sac	VTN	27/08/2024
NGUYEN VAN Anthony Chung	Sac	VTN	27/08/2024
PHAM DUC Joseph Chinh	Sac	VTN	27/08/2024
TRAN PHU Vincent Ferrier Quoc	Sac	VTN	27/08/2024
VU TIEN Joseph Dat	Sac	VTN	27/08/2024
GÓMEZ GÓMEZ Marvin Antonio	Sac	AMC	07/09/2024

E-mailadres voor de Kleine Co: secretariaat@lazaristen.com

Uitgebreide informatie over de Nederlandse Lazaristen en hun 'Lines of Action' kunt u vinden op
www.lazaristen.com en www.vincentianmovement.nl